

Geride Kalanlar

– kul mehmet · 29 Ekim 2025

Geride Kalanlar

Bazı bekleyişler vardır; ne geleni vardır, ne de vazgeçeni.

O an, zamanın içinden bir anı çekip çıkarmak istedi tüm gücüyle. Derinliklerinde bir şey vardı; belki bir veda-nın son kıvrımı, belki de geçmişin yankısı. Elini hafifçe geri çektiğinde, masada kalan iz, konuşulmayanların ağırlığını taşıyordu. Bir zamanlar orada bir ses vardı. Belki kahkaha, belki kırgın bir fısıltı. Şimdi ise sadece sessizlik... Ama öyle sıradan bir sessizlik değil; içinde yaşanmışlık barındıran, duvarlara sinmiş, eşyaların gölgesine yerleşmiş bir türden. Bir iz kalmıştı. Renkli, belirgin, ama artık yalnızlık kokan. Yanında birkaç parça kırıntı gibi duran şeyler... Belki bir zamanlar paylaşılan anların döküntüsü. Belki de hiç söylenmemiş cümlelerin ağırlığı. O an, geçmişin bir köşesinden sızan duygularla doluydu. Ne tam bir sondu, ne de yeni bir başlangıç. Sadece bir durak. İnsan, bazen en çok böyle duraklarda hisseder kendini. Ne ileri gidebilir, ne geri dönebilir. Sadece bakar. Ve hatırlar.

O an, geçmişin ince bir çizgide yürüdüğü zamandı. Her şey yerli yerindeydi ama bir şey eksikti. Masanın üzerindeki sessizlik, bir zamanlar paylaşılan anların yankısını taşıyordu. Sanki biri biraz önce oradaydı, ama şimdi sadece hatırası kalmıştı. Bir iz vardı. Belki bir dokunuşun, belki bir gülümsemenin kalıntısı. Renkli ama solgun. Yanında duran birkaç parça, zamanın içinden düşmüş gibiydi. Her biri, bir anıyı fısıldar gibi. O an, içini burkan bir boşluk doluydu. Ne gürültülü ne sessiz; sadece eksiklik. Sanki biri bir şey söyleyecekti ama vazgeçmişti. Sanki bir el uzanacaktı ama durdurulmuştu. Özlem, bazen en çok sessizlikte konuşur. Ve insan, en çok böyle anlarda anlar neyi beklediğini. Geriye kalanlar, sadece eşyalar

değil; duyguların izleridir. Ve bazen, bir masa üzerindeki sessizlik, bir ömrün en derin cümlesi olabilir. Garın saatine baktı. Akreple yelkovan, sanki zamanın yükünü taşıyordu. Kalabalığın içinden geçen insanlar, bir yerlere yetişmeye çalışıyor gibiydi ama onun için zaman durmuştu. Beklemek, artık bir eylem değil, bir duygu haline gelmişti. Rayların üzerinde duran tren, kalkmak üzereydi. Ama o hâlâ gelmemişti. Belki de hiç gelmeyecekti. Belki de bu gar, sadece vedaların mekânıydı; kavuşmaların değil. İnsan, bazen bir trenin gelişini değil, gelmeyişi bekler. Ve o bekleyiş, içini yavaşça kemiren bir sessizliğe dönüşür.

Bankta otururken, yanından geçen valiz sesleri, ayak sesleri, anonslar... Hepsi birer hatırlatmaydı. “Sen hâlâ buradasın.” diye fısıldıyordu sanki. Elindeki biletin köşesi kıvrılmıştı. Zamanla değil, umutla yıpranmıştı. Çünkü bazı biletler, sadece bir ihtimali taşır: “Belki gelir.” Garın duvarlarında eski fotoğraflar vardı. Siyah beyaz yüzler, giden trenler, bekleyen insanlar... Hepsi bir zamanlar birini beklemişti. Ve belki de hiç kimse gelmemişti. Ama yine de beklemişlerdi. Çünkü insan, bazen gelmeyecek olanı bekler. Ve o bekleyiş, bir sevdanın en sessiz hâlidir. Tren hareket etti. Raylar titredi. Kalabalık biraz daha azaldı. Ama o hâlâ oradaydı. Çünkü bazı garlar, sadece trenlerin değil, duyguların da geçtiği yerlerdir. Ve bazı insanlar, bir trenin kalkışında değil, bir veda-nın izinde kalır.

Gar boşalmıştı. Her trenin kalkışıyla birlikte bir parça daha eksiliyordu içinden. İnsanlar gidiyor, sesler azalıyor, ama onun bekleyişi sabit kalıyordu. Sanki raylara kök salmıştı. Kalkamıyordu. Gitmek, onun için bir seçenek değil, bir imkânsızlıktı. Zaman geçtikçe, beklediği yüzü hatırlamak zorlaşıyordu. Gözlerinin rengi, sesinin tonu, gülümsemesinin kıvrımı... Hepsi silikleşiyordu. Ama bir şey hâlâ canlıydı: o anın hissi. İlk kez vedalaştıkları gün, trenin camından el sallarken hissettiği şey. İçine çöken o boşluk. İşte o hiç gitmemişti.

Garın duvarında bir çatlak vardı. Her gelişinde fark ederdi onu. Sanki zamanla büyüyordu. Belki de onun içindeki çatlakla yarışıyordu. İnsan, bazen bir mekâna öyle bağlanır ki, oradaki her detay bir duygunun yankısına dönüşür. Bir çatlak, bir iz, bir ses... Hepsi bir hatırlatma. Bir görevli geçti yanından, “Son tren kalktı,” dedi. Ama o kalkmadı. Çünkü bazı bekleyişler, trenle değil, duyguyla ilgilidir. Ve bazı insanlar, bir trenin kalkışını değil, bir duygunun dönüşünü bekler. Gökyüzü kararırken, gar lambaları yandı. Işıklar, boşluğu daha da belirginleştirdi. Ama o hâlâ oradaydı. Çünkü bazı garlar, sadece ulaşım noktası değil; duyguların durağıdır. Ve bazı bekleyişler, bir ömür boyu sürebilir. Sessizce. Sabırla. Özlemle.

Garın taş zemini soğuktu. Ayaklarının altından geçen serinlik, içindeki boşluğa dokunuyordu. Her gelişinde aynı banka oturuyordu. Aynı köşeye. Sanki orası onun için ayrılmıştı. Sanki zaman, o bankta durmuştu. Bir zamanlar birlikte oturdukları günü hatırladı. Gülüşmeler, aceleyle içilen çay, trenin yaklaşma sesiyle gelen telaş... O gün, veda-nın olabileceğini neden bu kadar sessiz olacağını bilememişti. Çünkü bazı ayrılıklar bağırmas; sadece bakar, susar ve gider.

Şimdi, o günün yankısı hâlâ kulaklarında. Her tren sesi, o anı yeniden yaşıyor. Her anons, bir ihtimali hatırlatıyor. “Belki bu trenle gelir.” Ama gelmiyor. Ve insan, bazen gelmeyenle yaşamayı öğreniyor. Sessizce. Kabullenerek. Garın karşısındaki büfede çalışan yaşlı adam, onu tanıyordu artık. Her gelişinde başıyla selam veriyor, bir şey demeden geçiyordu. Çünkü bazı insanlar, bekleyenin dilini bilir. Konuşmazlar. Sadece anlarlar. Gün batarken, garın ışıkları bir kez daha yandı. Raylar, gün boyunca

taşıdıkları hikâyeleri geceye bırakıyordu. O ise hâlâ oradaydı. Çünkü bazı bekleyişler, bir trenin gelişine değil; bir duygunun tamamlanmasına bağlıdır. Ve bazı duygular, sadece garların sessizliğinde anlaşılırken, bekleyen insanın fırtınalar koparken içinde, iç sesi anlaşılmaz mıydı acaba? Anlaşılsaydı, giden gitmez, gitse bile geri dönerdi, vesselam.

Mehmet Alu